

Hazret-i Yunus (a.s) Kıssası

Hazret-i Yunus İbn-i Metta alâ nebiyyina ve aleyhissalâtü vesselâmin münâcatı, en azîm bir münâcattır ve en mühim bir vesile-i icabe-i duadır.

Hazret-i Yunus aleyhisselâmın kıssa-i meşhuresinin hülâsası: Denize atılmış, büyük bir balık onu yutmuş. Deniz fırtınalı ve gece dağdağalı ve karanlık ve her taraftan ümit kesik bir

vaziyette لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ münâcatı, ona süraten vasita-i necat olmuştur.

Şu münâcatın sırr-ı azîmi şudur ki: O vaziyette esbab bi'l-küllîye sukut etti. Çünkü o halde ona necat verecek öyle bir zat lâzım ki hükmü hem balığa hem denize hem geceye hem cev-i semaya geçebilsin. Çünkü onun aleyhinde “gece, deniz ve hut” ittifak etmişler. Bu üçünü birden emrine musahhar eden bir zat onu sahil-i selâmete çıkarabilir. Eğer bütün halk onun hizmetkârı ve yardımcısı olsa idiler, yine beş para faydaları olmazdı. Demek, esbabın tesiri yok. Müsebbibü'l-esbab’dan başka bir melce olamadığını aynelyakîn gördüğünden sırr-ı ehadiyet, nur-u tevhid içinde inkişaf ettiği için şu münâcat birdenbire geceyi, denizi ve hutu musahhar etmiştir.

O nur-u tevhid ile hutun karnını bir tahte'l-bahir gemisi hükmüne getirip ve zelzeleli dağvari emvac dehşeti içinde; denizi, o nur-u tevhid ile emniyetli bir sahra, bir meydan-ı cevelan ve tenezzühgâhı olarak o nur ile sema yüzünü bulutlardan süpürüp, kameri bir lamba gibi başı üstünde bulundurdu. Her taraftan onu tehdit ve tazyik eden o mahlukat, her cihette ona dostluk yüzünü gösterdiler. Tâ sahil-i selâmete çıktı, şecere-i yaktın altında o lütf-u Rabbanîyi müşahede etti.

İşte Hazret-i Yunus aleyhisselâmın birinci vaziyetinden yüz derece daha müthiş bir vaziyetteyiz. Gecemiz, istikbaldir. İstikbalimiz, nazar-ı gafletle onun gecesinden yüz derece daha karanlık ve dehşetlidir. Denizimiz, şu sergerdan küre-i zeminimizdir. Bu denizin her mevcinde binler cenaze bulunuyor, onun denizinden bin derece daha korkuludur. Bizim heva-yı nefsimiz, hutumuzdur; hayat-ı ebediyemizi sıkıp mahvına çalışıyor. Bu hut, onun hutundan bin derece daha muzırdır. Çünkü onun hutu yüz senelik bir hayatı mahveder. Bizim hutumuz ise yüz milyon seneler hayatın mahvına çalışıyor.

Madem hakiki vaziyetimiz budur; biz de Hazret-i Yunus aleyhisselâma iktidaen, umum esbabdan yüzümüzü çevirip doğrudan doğruya Müsebbibü'l-esbab olan Rabb'imize iltica edip

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ demeliyiz ve aynelyakîn

anlamalıyız ki gaflet ve dalaletimiz sebebiyle aleyhimize ittifak eden istikbal, dünya ve heva-yı nefsin zararlarını def'edecek yalnız o zat olabilir ki istikbal taht-ı emrinde, dünya taht-ı

hükmünde, nefsimiz taht-ı idaresindedir.

Acaba Hâlık-ı semavat ve arz'dan başka hangi sebep var ki en ince ve en gizli hatırat-ı kalbimizi bilecek ve bizim için istikbali, âhiretin icadıyla ışıklandıracak ve dünyanın yüz bin boğucu emvacından kurtaracak? Hâşâ, Zat-ı Vâcibü'l-vücut'dan başka hiçbir şey, hiçbir cihette onun izni ve iradesi olmadan imdat edemez ve halâskâr olamaz.

Madem hakikat-i hal böyledir. Nasıl ki Hazret-i Yunus aleyhisselâma o münâcatın neticesinde hutu ona bir merkûb, bir tahte'l-bahir ve denizi bir güzel sahra ve gece mehtaplı bir latîf

suret aldı. Biz dahi o münâcatın sırrıyla لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

demeliyiz. لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ cümlesiyle istikbalimize سُبْحَانَكَ kelimesiyle

dünyamıza إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ fıkrasıyla nefsimize nazar-ı merhametini celbetmeliyiz.

Tâ ki nur-u iman ile ve Kur'an'ın mehtabıyla istikbalimiz tenevvür etsin ve o gecemizin dehşet ve vahşeti, ünsiyet ve tenezzühe inkılab etsin.

Ve mütemadiyen mevt ve hayatın değişmesiyle seneler ve karnlar emvacı üstünde hadsiz cenazeler binip ademe atılan dünyamız ve zeminimizde, Kur'an-ı Hakîm'in tezgâhında yapılan bir sefine-i maneviye hükmüne geçen hakikat-i İslâmiyet içine girip selâmetle o denizin üstünde gezip, tâ sahil-i selâmete çıkarak hayatımızın vazifesi bitsin. O denizin fırtınaları ve zelzeleleri, sinema perdeleri gibi tenezzühün manzaralarını tazelandirmekle, vahşet ve dehşet yerine, nazar-ı ibret ve tefekkürü keyiflendirerek okşayıp ışıklandırsın.

Hem o sırr-ı Kur'an'la, o terbiye-i Furkaniye ile nefsimiz bize binmeyecek, merkûbumuz olup, bizi ona bindirip hayat-ı ebediyemizin kazanmasına kuvvetli bir vasıtamız olsun.

Elhasıl: Madem insan, mahiyetinin câmiyeti itibarıyla sıtmadan müteallim olduğu gibi arzın zelzele ve ihtizazatından ve kâinatın kıyamet hengâmında zelzele-i kübrasından müteallim oluyor. Ve nasıl ki hurdebînî bir mikroptan korkar, ecrâm-ı ulviyeden zuhur eden kuyruklu yıldızdan dahi korkar. Hem nasıl ki hanesini sever, koca dünyayı da öyle sever. Hem nasıl ki küçük bahçesini sever, öyle de hadsiz ebedî cenneti dahi müştakane sever.

Elbette böyle bir insanın Mabud'u, Rabb'i, melcei, halâskârı, maksudu öyle bir zat olabilir ki umum kâinat onun kabza-i tasarrufunda, zerrat ve sey्यarat dahi taht-ı emrindedir.

Elbette öyle bir insan daima Yunusvari (as) لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

demeye muhtaçtır.